

KHIHA, KTERÁ MI ZMĚNILA ŽIVOT

Vyhraďte si každý den alespoň 15 - 20 min. k modlitbě. Můžete k ní použít daný úryvek z knihy nebo biblický text. Modlitba může mít tyto tři až čtyři části. Začněte znamením kříže a vyzváním Ducha sv. Pokud vás něco silně osloví, poznamenejte si to.

1. Text si poprvé přečti, abys věděl, co v něm je, podruhé, abys věděl, co je v něm řečeno pro tebe.

Lectio

2. Ptej se, kde je průnik mezi tím, co tě oslovilo, a tvým životem. Nejde o mnohé přemýšlení, ale o mnohé milování (sv. Terezie z Avily)

Meditatio

3. To, co sis uvědomil, proměň v modlitbu.

Oratio

4. Pokud tě k tomu Bůh zve, opusť slova a spočij před ním v tichu.

Contemplatio

Jiný způsob modlitby: Přečtením textu vstupte do vnímání Boží přítomnosti. A pak jen v klidu opakujte větu, která vás v něm oslovila nebo která vyjadřuje váš vztah ke Kristu, např.: „Pane Ježíši, učiň mě svým přítelem!“ / „Pane Ježíši, buď jediným pokladem mého ubohého srdce!“ atd. Pokud zjistíte, že vám myšlenky zalétly jinam, vraťte se opět zas na chvíli k textu.

Francisco de Osuna – Ponoření

pátek 27. 2.

Ex 14,15

Jeden den rozjímavé modlitby vyrovná roku modlitby ústní.

Zamyšlení: Mojžíš byl „v úzkých“. Nejen že je pronásledoval faraón, ale obrátili se proti němu i vlastní lidé, protože se báli pronásledovatelů. Mojžíš navenek zachoval autoritu vůdce a k Hospodinu volal v srdci - „co dál, jak dál, co mám udělat?“ Ale možná volal jen Hospodine! Hospodine! Hospodine! Každým krokem, každým dechem: Ho-spo-di-ne! Ho-spo-di-ne! To byl Mojžíšův křik v srdci, na který Hospodin odpovídá. Dovol nyní svému srdci takto křičet. Nekřič ústy, nekřič problémy, tohle nech odplynout. Křič jen Ho-spo-di-ne...

Uč se takto volat celý den, každým dechem, každým krokem Ho-spo-di-ne...

A On slyší, On ví, On zná – je šťastný za tvou důvěru. Máš z toho radost? ☺

sobota 28. 2.

Jan 4, 23

Modlitba srdce se děje v nitru člověka – podmínkou je čisté srdce. Podle Bible Bůh slyší modlitbu srdce dřív než modlitbu ústní. Při ní ústa mlčí, ale uvnitř čistého srdce člověk volá k Bohu.

Zamyšlení: Sám Ježíš potvrzuje, že si náš Otec – Hospodin přeje, abychom se k němu vztahovali ve svém srdci, v duchu. A také říká, že se k němu

máme vztahovat v pravdě. Tedy abychom si před Bohem na nic a na nikoho nehráli. On ví, co jsme zač. On ví, že jsme ubožáci. A jemu to nevadí. Je šťastný, že spoléháme na JEHO DOBROTU. To je ta pravda. Jsem bídný hříšník – nevadí, přiznej to. A zkus dnes místo volání Ho-spo-di-ne-Ho-spo-di-ne... dávat ve svém srdci pouze doteky důvěry, doteky vděku, které už nejdou vyslovit slovy – hlavu už nezapojuj, jen každým dechem, každým krokem – jako když tikají hodiny, jako když kape voda – proživej ve svém srdci – dík-dík-dík-dík-dík... A kdykoliv si vypadl z rytmu, nevadí, On je tu pořád – pokračuj – dík-dík-dík-dík-dík... nebo ta-ti-ta-ti... Trénuj život v Boží přítomnosti. Uctivejme tedy svého Otce v duchu a v pravdě.

neděle 1. 3.

Pís 2,16

„Trojstupňový“ vývoj vztahu s Bohem je možné přirovnat k dopisu, který posíláme druhému poštou, nebo je to důvěrný dopis příteli nebo jeho osobní předání. Tyto stupně nazýváme: očišťování, osvícení, dokonalost. Ke všem stupňům mají přístup všichni lidé, ať žijí v jakémkoliv stavu (nejen řeholníci). Záleží na každém člověku, o co usiluje. Proto se dotýkej Boha nejen celý den, ale také před usnutím a zase hned po probuzení.

Zamyšlení: Už dva dny jsme se učili „chodit s Hospodinem“ - volat na něj, důvěrně se ho dotýkat. Dnes v tom můžeme pokračovat. Možná přitom pocítíme, že ty dotyky dík-dík-dík-dík-dík... nejsou jen dotyky, že je to „elektrický impuls“, který stále tiká. Šalamoun to v Písni písní nazval sjednocením, ten impuls je totiž oboustranný. Nechme jej tikt stále – žalm říká: když uléhám i když vstávám...

Ten „elektrický impuls“ je totiž LÁSKA. „Můj miláček je můj a já jsem jeho.“

pondělí 2. 3.

Žalm 131

Můžeme si položit otázku, jak přimějeme svůj rozum k mlčení – myslí se rozum spekulativní, diskutující – a necháme mluvit lásku. Víra, která patří rozumu, nemá v nebi místo. Jak to udělat, aby Bůh v hloubi naší duše našel pravý klid? - Zkusme prožívat stále neděli. Útlum mozku není stálé nicnedělání. Cítíme, vnímáme Boží přítomnost, kterou neumíme popsat.

Zamyšlení: Naše bytí s Bohem, kterého jsme včera začali prožívat jako svého milovaného, je opravdu plné důvěry, plné klidu, plné bezpečí. On je VŠE a On je se mnou, nebojím se. Vytrvej v dotycích důvěry, vnímej elektrické impulsy LÁSKY – s každým krokem, s každým dechem... Jako když matka tiší své dítě, tak je má duše ve mně.

úterý 3. 3.

Jan 1,14a

Ponoření do Boha spočívá v utišení smyslů, zapomnění na sebe, vnímání Boží přítomnosti všude a ve všem. Chození v Boží přítomnosti znamená chození s Bohem. Naším vzorem je Panna Maria – sloužila dítěti Ježíšovi i při úplném propojení s Bohem. Ani stvořené věci tedy nepřekáží kontemplaci. Služba tedy není překážkou.

Zamyšlení: Učíme se vnímat Boží přítomnou Lásku nejen každou hodinu a každý den, ale každým dechem, každým krokem – přicházejí stále vroucnější Boží impulsy, které se učíme také vracet. Pulsující LÁSKA v nás. Evangelista Jan říká: SLOVO (= zhmotněná Boží láska) se stává tělem. Rodí se Ježíš. A toto se právě děje v našem srdci – Boží láska se stává tělem, naším tělem, rodí se v našem srdci, stává se naším masem! Zázrak – prožijeme ho, pulsujme společnou LÁSKOU! Slovo se stává tělem a přebývá mezi námi.

středa 4. 3.

Ex 34,33-35

Rozumem nemůžeme dosáhnout vnímání Boha pro jeho svatost, která září z jeho tváře. V našem životě nám leží na obličejí rouška víry – jako si Mojžíš zakrýval tvář po setkání s Bohem na Sinaji. Boží přítomnost musíme prožívat. Náš Pán si velice přeje mít přátele. Bůh nedělá rozdíly. Srdce zbožného je rájem, do kterého přichází Pán, aby mu bylo dobře. Nikdo nemůže vystoupit (k Bohu), pokud nesestoupil (do svého srdce). Bůh je zajatec naší lásky. Propojení napořád – ne práce a modlitba, ale práce s modlitbou – všímavost pro Boží přítomnost.

Zamyšlení: Když Mojžíš sestoupil z hory Sinaj po rozhovoru s Bohem, jeho tvář zářila; kůže na tváři vydávala paprsky. Mojžíš se setkal s Hospodinem

tváří v tvář. I to nás všechny čeká. Ale už nyní setkání s NÍM v našem srdci, setkání s pulsující LÁSKOU, nás proměňuje. Boží přítomnost se objevuje na našich tvářích. Pokoj a radost z našich srdcí se promítá do našich tváří. Sv. Pavel to zjistil, a proto říká: radujme se, stále se radujme. A kdykoliv nás z této radosti něco vykolejí, nevadí – ON čeká, rychle se vracejme – to je život, jsme ubožáci, ale s NÍM jsme VŠECHNO. Nechme lásku zářit ze svých tváří.

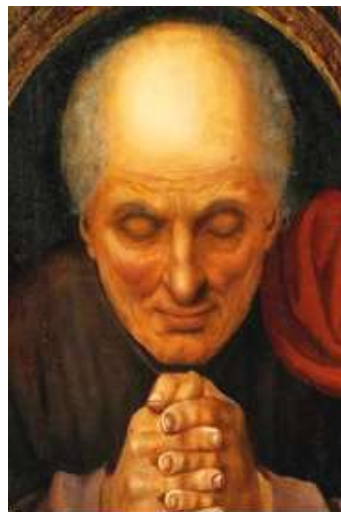
čtvrtek 5. 3.

Kol 3,12-17

Dokonalosti dosáhnou ti, kteří nehledají vlastní pokrok, ale Krista samotného, kdo hledají jen Lásku, jen pro ni samotnou. Pokora je základem duchovního růstu – vzor je ve vtělení Ježíše Krista. Pokora nehledí na to, co dostane, ale na to, co má dát. Pravá pokora je nejvyšší ctnost. Láska táhne lidské srdce i Boha.

Šířka milujícího srdce sahá až k nepřítelům, délka zůstává až do konce, hloubku nepřičítá sobě, nýbrž lásce, která nás miluje. Podobá se přenosnému ráji, který máme vždy u sebe. Láska nezáleží ve slovech, ale ve skutečném jednání srdce.

Zamyšlení: Sv. Pavel nám jmenuje vlastnosti, do kterých se máme obléci: soucit, dobrotu, skromnost, pokoru, trpělivost, odpuštění. Ale nade všechny tyto vlastnosti jmenuje lásku – právě tu naši objevenou PULSUJÍCÍ LÁSKU. Můžeme jen žasnout: takže se dotýkáme dokonalosti? No jasně – když v nás totiž pulsuje Láska, nemůže zůstat uzavřená v našem nitru, přeskakuje k našim blízkým, k lidem, se kterými se setkáváme. Máme s nimi soucit, trpělivost, odpouštíme. Láska plodí lásku. Zázrak: pulsující láskou se propojujeme – my, ubožáci vytváříme dokonalou Boží přítomnost v tomto světě – nebe na zemi ☺ POKOJ A VZÁJEMNÁ LÁSKA AŽ ROSTE MEZI NÁMI

Francisco de Osuma